26

PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

ANY V — gener del 1988

LLUÍS MARTÍNEZ I SISTACH
BISBE AUXILIAR DE L'ARQUEBISBE
DE BARCELONA

«SERVIDORS DE L'EVANGELI EN EL NOSTRE MÓN»

JORNADA DIOCESANA DE PREVERES

AGENDA

SEMINARI

24 de gener. A Vilassar de Dalt ha estat ordenat de prevere el diaca J. Messeguer

25 de febrer. De 4 a 7 de la tarda, a la Fundació Vidal i Barraquer (c/ Rivadeneyra, 6), JORNADES DE FORMACIÓ sobre "La psicologia de l´adolescent".

19 de març. DIA DEL SEMINARI 1988: "Féu el que Ell us digui".

FACULTAT

28 de gener. Sant Tomàs d´Aquino. Dia no lectiu.

29 de gener. Final de semestre.

1 a 12 de febrer. Setmana d´exàmens.

15 de febrer. Inici del segon semestre.

16 a 18 de març. Curset d´estudis interdisciplinars per a tots els alumnes del Primer Cicle i els seminaristes estudiants de Teologia de les diòcesis catalanes.

CENTRE D´ESTUDIS CRISTIANISME I JUSTÍCIA

18 de gener al 22 de febrer, de 19´30 a 21 h. al c/ Roger de Llúria, 13, curs "ON ÉS DÉU QUAN L´INNOCENT MOR...!". Lectura del llibre de Job, des d´Amèrica Llatina, per Rafael de Sivatte.

CENTRE D´ESTUDIS PASTORALS

14 de gener al 25 de febrer, de 4´30 a 5´30 h., els dijous, curs: "El cristià i les qüestions econòmiques i polítiques" per A. Bascompte (Delegat diocesà d´economia de Barcelona).

14 de gener al 25 de febrer, de 5´45 a 6´45 h., els dijous, curs: "La parella humana" per Ignasi Salvat, s.j. (Vice-degà de la Facultat de Teologia i membre del CPM)

11 de gener al 8 de febrer, de 7´30 a 9, els dilluns, curs: "Els miracles de Jesús" per Xavier Alegre, s.j. (professor de la Facultat de Teologia).

13 de gener al 3 de febrer, de 7´30 a 9, els dimecres, curs: "Creure, avui" per Pere Lluís Font (professor de filosofia de la U.A.B.)

10 al 24 de febrer, de 7´30 a 9, els dimecres, curs: "Camins de compromís en la societat" per Joan-Enric Vives (Delegat diocesà de Justícia i Pau).

4 al 18 de febrer, de 7´30 a 9, els dijous, curs: "Què podem fer al servei del pobre" per Joan A. Ventosa (director de Càritas diocesana).

6 i 20 de febrer, de 10 a 13 h., els dissabtes, curs: "L´Església Catalana a la postguera" per Joan Batlles (director del CEP) el dia 6, i "L´Església catalana, avui" per Genís Samper (escolapi) el dia 20.

Més informació, programes i inscripcions a la secretaria del centre: c/ Rivadeneyra, 6, 3er - Tel: 317 48 58 - 08022

DELEGACIÓ DE JOVENTUT

11 de febrer. "PREGUEM AMB MARIA". Escola de pregària a la Catedral, a 2/4 de 8 de la tarda. A les 7 comença l´assaig dels cants.

IV FÒRUM "HOME I EVANGELI": ARRELATS AL MÓN, CREIENTS ARA

12 i 13 de març. A les Llars Mundet, de 10 del matí a 7´30 del vespre. L´encontre se centrarà en dues ponències i un debat, unes trobades en petits seminaris i reunions de grups, un acte de solidaritat amb el Tercer Món, pregària i Eucaristia. Més informació: c/ Enric Granados, 2. Tel: 254 96 55 i 253 28 00

SUMARI

CONSELL DE REDACCIÓ

Director:
Valentí Alonso i Roig

Cap de Redacció:
Sergi Gordo i Rodríguez

Redacció:
Carles Catasús i Pallerola
Josep Mª. Basté

Disseny gràfic i composició:
David Fluriach i Domínguez
R.Octavi Sànchez i Valero

Administració:
Agustí Pañella i Baró

PORTAL OBERT

REVISTA DEL SEMINARI DE B.

Dipòsit Legal: B-43509-86

Edita: Seminari de Barcelona

EDITORIAL

LES FESTES DE LA DIÒCESI

Si la intensitat de la vida diocesana es mesurés per la capacitat celebrativa de la comunitat, l'arxidiòcesi de Barcelona hauria assolit la plenitud vivencial en aquests dies propers al Nadal del Senyor de l'any 1987.

Joia, esperança, il·lusions, celebració, agraïment, i malauradament també condol i, perquè no, plenitud cristiana, configuren el relat del què ha estat aquest període de la nostra història, encara bocabadats per l'esdeveniment salvífic del Déu fet home.

Joia en la vinguda de Déu entre nosaltres. Manifestació de l'amor salvífic del Pare. Reflexe d'una tendra història d'encarnació que portem inscrita, pel Baptisme, en el nostre més íntim sentiment de solidaritat amb el nostre món, principalment el que pateix.

Esperança en el futur d'una diòcesi en marxa, revifada amb el flaire corprenedor d'un missatge vàlid pel nostre món. El Poble de Déu reconeix en el laïc la seva gran missió a què ha estat cridat en l'Església i en el món, portador del llevat per canviar els cors i apropar els fills al Pare.

Il·lusions en la tasca pastoral que inicia el Dr.Lluís Martínez Sistach com a servidor en plenitud del Poble de Déu, i col·laborador amb el nostre bisbe. Il·lusió per servir. Il·lusió per santificar. Il·lusió per acompanyar la diòcesi amb el seu mestratge i exemple. Il·lusió per regir els pelegrins que s'apropen al Pare.

Celebració d'uns preveres compromesos que no defalleixen en l'intent d'assolir un presbiterat comunicatiu, obert, lluitador, fidel, renovat i actual, i que saben compartir el treball, els nous reptes, l'Eucaristia i la distracció en una Jornada conjunta amb el pastor diocesà.

Agraïment al Sr.Bisbe Auxiliar, Ramon Daumal que ha acomplert el temps de dedicació a la nostra església. Els seus 75 anys ha "forçat" un comiat en plena vitalitat que, no dubtem, seguirà conservant entre nosaltres.

I finalment, condol i plenitud per "l'àvia de la diòcesi" -amb perdó i respecte- però, de ben segur, ens la sentiem molt propera Na Dolors Arnau i Ametller, compartim l'angoixa del traspàs amb el seu fill, el Sr. Cardenal, però alhora sabem que compartim la joia de l'encontre regenerador amb el Pare Etern.

SEMINARI

ORDENACIONS

El passat mes d'octubre féu set anys de la meva entrada al Seminari; corria el 1980. En tinc un record ben agradable d'aquell començ, de les persones conegudes, de les amistats encetades -i cada dia més fermes-; en general, tinc un record ben agradable del camí aleshores iniciat.

Jo portava el títol de Magisteri, encara calent, a la butxaca -és un dir- i aquell junt havia acabat els estudis a Bellaterra, i l'entossudiment persistia en mi: volia ser capellà. Doncs cap al Seminari!

No parlaré pas amb detall dels cinc anys de Teologia i Seminari simultàniament. Vam viure emocions intenses, a voltes més amables, i a vegades no tant. Alguns companys ens deixaren, per motius diversos i agafant, també camins diferents. Restàvem units, però, per l'afecte.

Personalment, aquests anys han estat un temps intens de discerniment vocacional, i de creixement i maduració -mai suficient, però- de la pròpia personalitat cristiana. La coneixença d'ambients ferms de vida creient m'ha fet molt de bé.

La meva parròquia, la de casa, és Sant Vicenç de la Creu-Alta, de Sabadell on vaig fer tot el procés de pre-seminari. L'exemple i l'actitud dels dos preveres -mossèn Albert i mossèn Manuel- va ser el que m'engrescà a "donar la vida per Nostre Senyor". Hi poso cometes en aquesta expressió perquè aleshores no ho formulava pas així; simplement: volia ser capellà. I quan em preguntaren: de quina mena? és a dir: religiós, diocesà,... (diferències que no tenia massa clares), vaig respondre: com vosaltres!

Passat el primer de teologia se'm féu anar a Sant Feliu de Llobregat. Tres anys. N'ha quedat el més important: l'estimació als preveres, religioses, religiosos i a la feligresia. Un any encara, el vaig passar a Sant Joan Baptista de Gràcia en companyia de l'Eduard Valiente. Feia cinquè de teologia, jo. No podré pagar mai l'afecte bo de mossèn Xavier, el rector.

Quan s'acabaren els estudis del quin-quenni va veni "aquella hora de tenença' que en aquest cas era el servei militar. Ja em teniu cap a Càceres a fer el campament militar, i encabat a Madrid. He de donar gràcies a Déu per tantes persones bones que va posar en el meu camí; vaig tenir una experiència ben viva de la seva providència i dels seus àngels -de carn i ossos, però àngels-. Residia en una parròquia d'aquella "villa y corte", i tenia el desitjat pass "per nocta", que em donava dret a no trepitjar el quarter. La meva feina es desenrotllà entre una oficina de la Tenencia Vicaría Castrense i una escola d'EGB d'una barriada de vivendes militars com a professor de religió. La vida a la parròquia fou d'allò més positiu Laus Deo.

De retorn vaig fer cap a Caldes de Montbui. Ara fa poc més d'un any. passat l'estiu vam començar l'expedient per al Diaconat. Quant als estudis val a dir per acabar, que faig el segon curs de llicència a l'Institut de Litúrgia, i també el curset de preparació a ministeri pastoral.

Molt resumidament aquesta és l' història. Ara ja sóc diaca -des del de gener d'enguany- i val a dir que é força interessant. Això de ser u ministre ordenat de l'Església, u instrument autoritzat al servei de Poble de Déu, és una gràcia molt gran La responsabilitat és grossa -i espera però sents l'ajut d'Aquell qui "t'h trobat digne per a exercir un ministeri segons l'expressió paulina.

El meu desig és viure sempre en un actitud d'escolta amatent a la Paraul del Senyor; Ell, que ha començat en m aquesta obra bona, és qui l'ha de du a terme. I ho podrà fer si li só disponible, i estic a punt de contestar Parleu, que el vostre servent us escolta

Jaume González i Padrós
-diaca-

Podria resumir tota la meva experiència d'aquesta dies en una paraula i agraïment. En primer lloc a Déu, pel regal més gran i bell que em podia fer: la crida al servei de la seva Església i del món, i després a tots els qui m'han ajudat i servit en aquest camí: la meva família, les comunitats neocatecumenals, els superiors del Seminari i companys, la parròquia de Sant Joan de Gràcia i el seu rector,... Gràcies! realment és bell!

Aquest regal em sobrepassa totalment, supera els plans que jo pugui concebre: ser servidor del Misteri de Déu revelat en Crist! de l'amor inmens i insondable vessat en els nostres cors! Això comporta una responsabilitat immensa, m'ho deia un company en una carta que em va escriure: "Configurar-se cada vegada més al rostre innocent i pobre de l'Únic Servent Jesús. que ens ha estimat i ha donat la seva vida per nosaltres". Només confiant en el que ens diu la Paraula de Déu es pot assumir: si Déu crida, Ell dóna la força per portar a terme la missió.

Eduard Valiente.

"Jo sóc enmig de vosaltres com el qui serveix" (Llc 22. 27)

"Gratuïtament ho heu rebut. doneu-ho gratuïtament" (Mt 10.8)

Diuen que vaig néixer en un poblet de la província de Màlaga, el mes de Març (enguany farà dues vegades la majoria d'edat civil).

Diuen, jo no me'n recordo, que ja de petit m'agradava "jugar a dir missa". El que si que recordo, com a experiència molt agradable, és com anava cada dia a primera missa del matí amb una vella tia del meu pare i com, a la sortida de la del diumenge, compràvem els "xurros" per l'esmorzar de tota la família.

Ja a Ripoll, de mica en mica i amb l'ajut d'un vicari ben trempat, se'm desvetllava el desig d'anar al Seminari. El fet de guanyar un concurs diocesà de catequesi acabà de decidir la meva entrada i vaig ser al Seminari de Vic fins a 2on. de Filosofia. Problemes de salut i de no veure-ho massa clar motivaren la meva sortida (que jo pensava definitiva)

De tornada a Ripoll, i durant 5 anys, vaig fer de professor amb dedicació plena al Col·legi Salesià. Tot just s'hi iniciava el "nou" (ara "vell") pla d'estudis i es vivia una eufòria per la renovació pedagògica. Aquest temps en el qual vaig treballar a fons la pedagogia activa i les tècniques d'expressió i animació (en què també vaig treballar en un grup excursionista, en un conjunt de música folk, en casals d'estiu, en un cor parroquial,...) va marcar molt la meva afecció per la pedagogia en el temps lliure. Per a seguir estudiant vaig traslladar-me al Cap i Casal.

Al mateix temps anava creixent dins meu una profunda crisi de fe i d'identitat, de sentit de la vida. Va ser llavors que vaig conèixer el camí neocatecumenal que em va ajudar a sortir del clot on em trebava gràcies a l'anunci del Kèrigma (que per a mi era novetat) i al camí de re-descoberta del Baptisme. Com a itinerant d'aquestes comunitats vaig anar a Terol, a les illes Fidgi i Samoa, i a Austràlia.

A la darrera estada en aquest inmens país-continent, en una convivència al Seminari de Brisbane, on compartírem uns dies amb els seminaristes d'aquella diòcesi, vaig sentir de nou aquella primera crida de la meva infantesa al servei presbiteral.

Tornat a casa per assistir a diferents actes amb motiu del Sínode sobre els preveres, l'any 82-83, vaig parlar amb el nostre rector del Seminari sobre la possibilitat d'entrar-hi, en un futur no-immediat (després d'una nova estada a Austràlia). Però, parlant i pregant, vaig deixar el "bitllet" d'Austràlia per a un altre, i el Febrer començava a estudiar a la Facultat de Teologia.

El temps d'estada al Seminari de Barcelona ha estat per a mi un temps que he trobat curt i molt bo: temps de coneixement de la realitat parroquial i diocesana, temps de compartir, de pregar i de celebrar amb companys, formadors, amb Mn. Lluís i la parròquia del Prat, i amb la gent de l'Institut Pere Tarrés. També temps d'estudiar, però això fóra una altra història.

I vet ací que, conscient de la meva pobresa i indignitat, però també de la força del Crist en l'Església, el passat dia 20 de Desembre, vaig ser ordenat pel sr. Bisbe Auxiliar, Ramon Daumal com a diaca "transeünt" al servei de l'Església.

En dono gràcies a Déu i a tots els que m'han ajudat durant aquest llarg procés i confio que amb la Seva ajuda pugui acomplir la tasca que se m'ha encomanat i que Ell dugui a terme "l'obra que ha començat en mi".

Joan Peñafiel

Com cada mes els seminaristes de Barcelona deixem totes les nostres activitats, tant de facultat com pastorals, per a fer un dia de silenci i oració, allò que hom anomena recés.

L'Abadia de Montserrat ha estat el lloc escollit per a realitzar-hi el recés del mes de gener (com ja és tradició de fer l'endemà de la diada de Reis). El tema, doncs, s'endevina: Maria, la Mare de Déu, en la nostra vida.

De fet, però, el P. Josep Maria Solé que fou qui va dirigir el recés, ens mostrà com Maria obre la ruta, és tipus de l'Església, és la que ha de ser reproduïda en nosaltres mateixos i, per tant, en qualsevol cristià. Com afirma Sant Agustí: "Maria marca el ritme de la nostra vida", és la nostra "tamborinaire".

El P. Solé ens volgué endinsar en la engrescadora personalitat de Maria i n'assenyalà tres grans virtuts: L'ESCOLTAR, LA POBRESA I LA LLOANÇA.

L'ESCOLTAR:

Maria és l'escollida per Déu per a revelar-hi el seu plà de salvació. I ella, obedient, respon que sí sense saber res. Però aquest "sí" de Maria, no és momentani, sinó que ha estat preparat, no és el moment de l'anunciació on Maria comença a meditar, sinó que abans ja s'ha donat una meditació personal. Per això Maria, és dipositària d'una revelació i ella en fa reflexió (Lc 2,33-48; Mc 3, 21-31).
Maria és la gran oïent perquè vol fer la voluntat de Déu (Lc 1, 38). En el silenci meditatiu, va interpretant els passos de la vida de Jesús. Així, pot anar seguint l'Anyell allà on vagi (fins a la creu).
En el misteri de l'encarnació, Maria és el tipus de la nostra vida. La dimensió de creu és un camí per on hem de passar (obscuritat de la fe). Per a interpretar aquesta dimensió tenim tres claus: a. l'escriptura. b. la celebració de l'Eucaristia. c. el guiatge espiritual.

LA POBRESA:

Maria és la síntesi dels pobres de Jahvè: "esclava del Senyor" "petitesa de la seva serventa". Aquesta pobresa no és de complexe d'inferioritat sinó que és davant de Déu que nosaltres ens sentim tan poca cosa, tan petits! Però precisament en la seva petitesa "Déu ha obrat en mi meravelles" (Lc 1, 49).
També nosaltres hem de participar en aquest itinerari de pobresa fins a la participació amb Jesucrist en la seva ressurrecció.

L'ADORACIÓ I LA LLOANÇA:

Lc 1, 46-55. Maria no resta amb tot el que Déu li ha concedit sino que en fa participar. Lloa, canta i magnifica al Senyor. De fet, en l'A.T., l'amor de Déu no sempre ha estat fàcil de trobar-però, amb la fe i a través de la historia reconeixes el seu amor envers el poble. Nosaltres també hem de lloar tot el que

Déu fa a favor nostre! Encara que de vegades no ho descobrim.
Maria és gran per la seva adhesió a la Paraula, no tant perquè és la mare de Jesús sinó perquè ha hagut d'aprendre de no valorar segons la carn (Co 5, 13; Gal 5, 24). I Jesús li fa sentir, perquè en Jesús, la relació familiar no hi compta.
Però aquesta unió amb la Paraula la posa en el moment més gran de la seva entrega: la crucifixió de Jesús. A la creu deixa de ser exclusivament mare del Crist per a ser mare de la Humanitat (Jo 19 25-27).

Aquestes tres actituds es remarquen en dos moments de la vida de Maria: la VISITACIÓ I LES NOCES DE CANÀ.

LA VISITACIÓ (Lc 1, 39-56)

Maria visita la seva cosina Elisabet. Viu a fons el misteri de Déu. No es tanca en ella mateixa. Maria entén que tota vocació rebuda de Déu aboca en una missió, en un servei pel bé dels altres, perquè cap vocació és un do privat. I Maria se'n va diligent (Lc.1,29). Nosaltres hem de tenir "pressa" per fer córrer la Paraula (Ps.147,15). Crist es vol servir de nosaltres per transmetre la fe i santificar els altres mitjançant els sagraments. Per tant, el Crist interior s'ha de transmetre en una actitud exterior de servei; la nostra presència hauria d'ésser una visitació. Perquè no ens podem acontentar amb uns mínims, el nostre servei ha de ser fruit d'una vivència interior, d'una experiència vivencial de Déu. Altrament, faríem propaganda.

NOCES DE CANÀ (Jo.2,1-12)

Maria presenta a Jesús la necessitat d'uns altres. (v.4) "Què voleu de mi, dona?"; en Jesús, la seva acció, sobrepassa allò que Maria pot esperar. Maria però creu que Jesús pot solucionar el problema, creu en Jesús encara que no li ha vist fer cap miracle. Maria creu sense evidències. I en ella es produeix una intercessió envers els homes perquè creu en Jesús i presenta la sollicitut per la necessitat dels altres.

Aquest passatge evangèlic té una frase clau "FEU EL QUÈ ELL US DIGUI"(v.5). Maria no se centra en ella mateixa, són les úniques paraules en boca de Maria que són adreçades als homes. La Mare de Déu ens ensenya, doncs, que hem de portar els homes a Déu, però cal ser molt lúcid i tenir un cor molt net perquè nosaltres som signes visibles, i com a tals, hem de manifestar a Crist tot desvetllant en els homes la fam de Déu.

El P. Josep Mª. afegia encara que cal un coneixement de Crist per a configurar-se en Ell (Flp.2,5) així irradiarem en la nostra vida i manifestarem el Misteri Pasqual a través de la Paraula i els sagraments. Si volem entendre la Paraula, com Maria, hem de viure lloant el Senyor, malgrat la nostra pobresa. Primer en la pregària i després amb l'actitud de servei envers els altres. Hem de deixar que el centre sigui Jesús, i Maria ens ho ensenya. Maria serà i és el tipus i model de la nostra configuració gloriosa en Crist. Seguint l'itinerari de servei i d'acolliment de Maria, seguirem també l'itinerari de Crist fins arribar a la plena resurrecció. Maria ens és, per tant, un estímul.

Per acabar, el P. Josep Mª. afirmava que "Maria continua la seva funció maternal per l'Església i per cada un dels membres de l'Església".
"Dona, aquí teniu el vostre fill...
Aquí tens la teva Mare"(Jo.19,26-27).

David Fluriach

CURS INTRODUCTORI: TRES MESOS

Ja ha vençut el primer trimestre de "l'introductori", el nou curs que aquest any ha començat a funcionar al nostre Seminari. Està clar que és molt aviat per a fer valoracions, però sens dubte la fita que representaven aquests tres mesos de vida, és un bon moment per copsar l'estat d'opinió que sobre el curs en tenim els seus alumnes. L'introductori està plantejat com un curs de discerniment: aprofondiment en la nostra vocació de preveres diocesans, a la vegada que vol introduir-nos en la metodologia que seguirem i a algunes de les matèries que tractarem a la facultat. Així doncs, la part acadèmica del curs, les "classes" (que ocupen la major part del nostre temps) juguen un paper molt important. Els professors també s'estrenen en aquestes classes. Vegem què diuen els mateixos alumnes de la marxa del curs.

"Els professors hi posen molt interès cosa que és d'agraïr". Les opinions sobre la part acadèmica, però, són diverses: "no funciona tan bé com ens van dir; ens van dir que hi hauria més temps per a la pregària, reflexió, espiritualitat, que no seria com a la facultat i, encara que hi ha matèries i activitats molt interessants, penso que molta gent s'ha desil·lusionat en veure que treballem com a la facultat"; "és un curs introductori, i cal fer-ho poc a poc: la part acadèmica, té un pes però no em fa perdre la son. No és molt fort i el treball -amb una excepció- és poc. Si és un curs introductori a la facultat, les assignatures son repeticions de coses que veurem i a la vida del Seminari haurien de ser més pràctiques. Cal precisar "introductori" a què per a poder valorar" ; "crec que encara estic en rodatge, em falta temps, tens l'angoixa de dedicar massa poc temps a algunes coses (la pregària, els estudis, la relació amb els companys ,...), però també crec que la mecànica personal hi influeix"; "les assignatures són força interessants, aquest any tastem les assignatures que, menys el català, més tard menjarem a la facultat. La qüestió és saber si tindrem una bona digestió".

En les activitats de la tarda dels dimarts hem fet un curset s'expressió oral i escrita: "ha estat una experiència positiva perquè ens ha llençat a parlar en públic, ens ha corregit moltes manies i ens hem divertit molt" Altres opinen que, malgrat el fet positiu de l'experiència, ha estat bastant fluix.

En tant que futurs preveres d'una diòcesi ben concreta ens han interessat especialment les visites del dijous al matí que ens han permès de conèixer diferents realitats de la nostra diòcesi i esdevenir més sensibles a elles.

Les experiències dels dijous a la tarda al Cottolengo o a l´alberg que els germans de Sant Joan de Déu tenen a la rambla està resultant, per unanimitat, una de les activitats més profitoses del curs: sobre Sant Joan de Déu; "ha estat una experiència molt positiva doncs ens ha permès conèixer un món -el dels marginats- del qual parlem molt però desconeixem realment. Una cosa és parlar dels pobres i l'altre conviure amb ells. També ha estat molt enriquidor conèixer gent -els germans de St. Joan de Déu- que dediquen la seva vida al servei dels més necessitats". I sobre el Cottolengo: "En aquest lloc on aparquem els homes que tractem com si fossin deixalles inservibles o un insult de l'ésser humà tal com s'entén avui, Déu ens demostra la seva força d'estimar sobre ells, el més impressionant és que la manifesta en ells. L'experiència del Cottolengo costa d'esborrar"; "l'actuació de la providència i la gran confiança que depositen en ella les religioses m'han cridat molt l'atenció".

Els recessos mensuals també estan resultant importants: "en ells la vida de la comunitat ens forma i ens ajuda en la nostra pregària de tal manera que esdevenen camins complementaris i claus per comprendre i practicar l'Evangeli".

Finalment, parlem d'aquesta petita comunitat que hem format, també amb els altres companys i els superiors que viuen al Convictori. Tots estem de debò satisfets pel companyerisme i la veritable amistat que està sorgint amb vigor entre nosaltres: "la nostra comunitat és un edifici del qual nosaltres en som les pedres i en el que impera el respecte i el servei als altres".

Jesús, Jordi, Josep Manel, Miquel Àngel, Paco, Pere, Toni, Víctor, Xavier i Xavier Z. JOSEP MARIA BASTÉ.

PER QUÈ SÓC OBJECTOR DE CONSCIÈNCIA

Tinc la impresió que ser avui objector de consciència sembla, encara, una posició més o menys idealista, absurda, i fins i tot extravagant. Dic que ho sembla perquè estic convençut que si entenem l'objecció de consciència com una actitud, més que no pas com una alternativa o un substitutiu al servei militar, pot esdevenir llavor d'una consciència nova que vagi forjant una societat diferent. Una societat fonamentada en la pau i en la confiança, contra la nostra que viu, amenaçada, un difícil equilibri fruit de la por i la injustícia...

Aviat farà dos anys que em vaig declarar objector de consciència i, certament, una cosa és passar el tràmit legal i un altra de ben diferent assumir el fet com una opció vital. No ho he fet, ni de bon tros, i penso que sovint sóc ben incoherent, però he anat covant durant aquest temps una reflexió que m'ha ajudat en el meu procés i ara m'atreveixo a oferir-vos-la.

*****

A principis del 1986 vaig prendre la decisió de fer-me objector de consciència precipitadament. La influència d'alguns amics, el rebombori que va originar el referèndum que ens acabà de ficar a l'OTAN i també la poca pressa que tenia per enllestir la qüestió del servei militar varen ser determinants. És veritat que havia pensat en algunes motivacions ètiques i religioses, però molt de passada.

Ha sigut després, parlant-ne, qüestionant-m'ho, escoltant testimonis, llegint documents i articles, que he anant madurant la opció i m'he convençut del seu sentit.

Objectar al servei militar (i a tot el sistema de "defensa" en el que es troba immers) és pot fer des de tres nivells diferents:

Des de la racionalitat

Em sembla que tothom amb un mínim de sentit comú està d'acord en considerar irracional el desenfrenat armament del món, ja sigui per a amenaçar l'"enemic", ja sigui per al ús en el diferents conflictes bèl·lics que se succeeixen (majoritàriament en el tercer món i per interès dels països rics, val a dir-ho).

No trobo cap sentit a la cursa d'armament: si mai s'utilitza, no ho explicarà ningú; i si no s'utilitza... a què treu cap aquesta esgarrifosa despesa econòmica i investigativa?

Em pregunto: quin és el terme d'aquesta cursa?

Des de la justícia

Parlava fa un moment de les despeses econòmiques i investigatives. Jo sé que els mecanismes amb els que es mou la nostra societat són complicats i difícils de reconduir, però, ¿no sembla evident que aquestes despeses invertides en projectes de pau i desenvolupament, podrien acabar amb l'escandalosa diferència entre el nivell de vida de rics i pobres en el nostre món?Que les causes de tanta pobresa i mort siguin indirectes a mi no em justifica absolutament res. Penso que és molt difícil aquest canvi,però també penso que l'únic que manca és la voluntat de fer-lo.

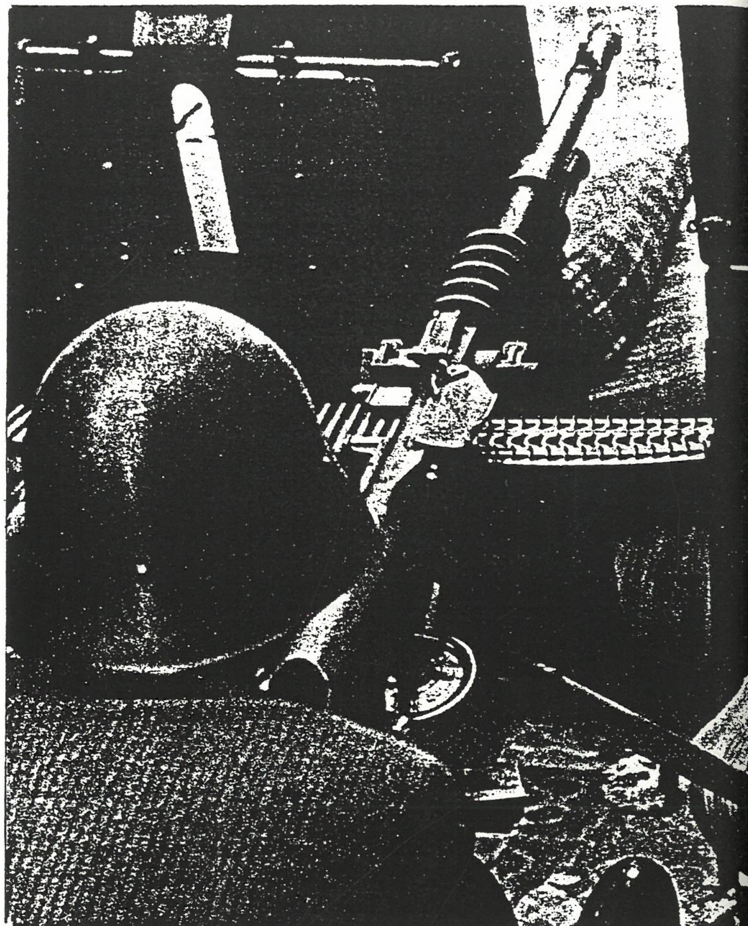
I em torno a preguntar: amb quin dret es nega la vida a tanta gent?

Des de l'Evangeli

L'Evangeli em dóna l'últim i fonamental sentit de la lluita per la nova societat. Si la racionalitat i la justícia són criteris objectius, entenedors, però tanmateix no priven de caure en el desànim davant la utopia d'un canvi polític,econòmic i social tan radical, L'Evangeli fa possible allò que és impossible.Perquè no són les estructures allò que cal canviar, només, sinó el cor de les persones. Aquí és on la nostra actitud, que no es pot limitar a l'objecció al servei militar, té un papaer insubstituïble. Cal que la por esdevingi confiança en totes les nostres relaccions; cal aprendre a foragitar totes aquelles violències que omplen la nostra vida quotidiana; cal esperar que només el nostre compromís personal pot fer creïble el missatge del pacifisme i abastable al seu objectiu.

I per a mi la Bona Nova de Jesucrist no permet massa interpretacions. Més que aquest o aquell passatge,en podriem trobar infinitat, és l'esperit de les Benaurances el que inspira el treball per la pau que portarà a la societat nova. El "no tingueu por" pascual ens ha d'encoratjar devant d'aquest impossible.

I jo em pregunto encara: què ens diu Jesús, avui, en veure la nostre desesperança i passivitat?

*****

Amb aquesta reflexió no intento demostrar res, sinó només justificar el sentit que per a mi té la objecció de consciència.

Voldria convidar a tothom a fer un esforç per prendre una postura raonada davant el tema, perquè, n'estic cert, el problema no rau en fer o no el servei militar, sinó en com el fem o com el deixem de fer. El que no ens podem permetre com a cristians és restar inconscients i deixar-nos arrossegar per la norma o la moda.

Joan Cabot i Barbany

DIÒCESI

ORDENACIÓ EPISCOPAL
DEL NOU BISBE AUXILIAR DE BARCELONA
Dr. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

Les festes nadalenques d'enguany han esdevingut, a Barcelona, festes diocesanes. La diòcesi s'abocava en ple a la Catedral el diumenge dia 27 de Desembre.

El Sr. Cardenal Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona, com a primer ordenant, acompanyat de 25 bisbes més, entre ells, Mons. Mario Tagliaferri, Nunci Apostòlic, els bisbes de les diòcesis catalanes i de les Illes, els abats de les comunitats monacals de Catalunya i altres companys de l'ordenat, elevaven a l'episcopat el Dr. Lluís Martínez.

Dos dels nombrosos preveres assistents, van ser els encarregats de presentar el candidat, tot fent públic el nomenament que donava a conèixer el Sant Pare a través del Nunci.

Amb tota solemnitat es desglossaren els Textos Sagrats d'Isaïes -"L'Esperit del Senyor reposa sobre meu...", i també l'exhortació de Pau a Timoteu -"Sé molt bé en qui he cregut, i estic segur que és prou poderós per guardar-me fins aquell dia tot allò que li tinc confiat"

L'evangeli de Joan donà peu al Sr. Cardenal Narcís Jubany, per a començar l'homilia. S'adreça en tot moment en un to familiar, d'amic a amic, i fins algun cop en 1ª persona, a Mn. Lluís Martínez: -"No oblidis mai el què Jesús ens ha dit en l'evangeli *jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc* Tingues coratge, doncs, -continuà el Dr. Jubany- mantenint-te en l'amor de Crist i al servei de l'Església".

L'homilia també serví per fer pública la voluntat del Sant Pare, tot accedint a la petició de concedir-li un col·laborador, tot agraint aquest gest i ratificant "la profunda i sincera unió amb el successor de Pere". "És en nom i representació de tot el col·legi episcopal que avui unim a l'ordre episcopal aquest candidat..." amb la missió "de vetllar amb amor diligent pel poble de Déu".

Donà força relleu en les funcions de "santificar, acompanyar amb el mestratge i l'exemple, i regir com a pastor els fidels de la comunitat... no per força, sinó de bon grat,...generosament,..."

Tot seguit li adreçà uns consells sobre la seva actitud com a bisbe: -"...has de sentir-te humil i confiat alhora...No t'has presentat...com qui accedeix a un concurs de mèrits...Has estat cridat per Jesucrist". "Procura revifar la flama del do de Déu...Convé estar sempre alerta, vigilant sobre tu mateix, atent a les necessitats del poble de Déu". "Lliura el bon combat de la fe...Conserva allò que tens manat, guarda allò que tens confiat, evita les paraules buides i profanes". "Viu en la fe i l'amor de Jesucrist". Seguint amb els consells vius afegí: "No és fàcil ser bisbe. Com tampoc no és gens fàcil ser cristià i viure com a tal. Fins i tot es pot ben dir que resultaria del tot impossible, si aquest camí tinguessim la pretensió de fer-lo tots sols".

Acabà el Sr. Cardenal, tot exhortant el "caràcter de misteri de comunió que té l'Església de Jesucrist, que junt amb la Trinitat Divina, faran possible avui l'Ordenació".

"Tots som deixebles de Jesucrist... amb la diversitat de dons i carismes..., constituïm l'únic Poble de Déu...Mantinguem-nos, doncs, en la viva comunió de l'Església".

En les seculars pedres de la Seu ressonà amb força la pregària suplicant del Sr. Cardenal: "Que les nostres esglésies diocesanes, vivint en tota la seva profunditat el seu misteri de comunió, siguin signe sensible i eficaç de l'alliberament que Jesucrist ofereix al món i proclamin amb valentia i amb lucidesa la Bona Nova de la Salvació".

Maria, la Mare de Déu i Mare de l'Església, va ser l'esclat joiós i el terme del missatge esperançador del Dr.Jubany: -"Que ella ens ajudi a seguir fidelment Jesucrist i a veure'ns lliures de tota perturbació; ella a qui invoquem com a Mare de Déu de la Mercè, excelsa Patrona de la nostra arxidiòcesi".

Amb l'invocació a l'Esperit Sant, començava pròpiament l'ordenació episcopal. S'havia mantingut, al llarg de la celebració, el clima de pregària (malgrat que la majoria del poble fidel seguia ressignadament la celebració a través del televisor).

Lleugerament emocionat Mn. Lluís Martínez responia amb contundència aquell: "Sí, ho vull" que palesava la voluntat fervent d'acceptar el servei episcopal. Postrat davant l'Església i en plena comunió amb Ella, s'invocava la intercessió dels nostres sants.

Entre el silenci tallant, va ressonar la veu unànim dels bisbes ordenants:

"TAMBÉ ARA FEU DAVALLAR SOBRE AQUEST ESCOLLIT LA FORÇA QUE PROCEDEIX DE VÓS: L'ESPERIT SANT, QUE DONÀREU AL VOSTRE FILL ESTIMAT, JESUCRIST, I QUE ELL COMUNICÀ ALS SANTS APÒSTOLS, ELS QUALS ARREU DEL MÓN ESTABLIREN L'ESGLÉSIA, SANTUARI VOSTRE, A LLOANÇA I GLÒRIA DEL VOSTRE NOM".

El Sant Crisma, els Evangelis, l'anell i el bàcul eren els signes visibles d'aquest carisma que l'Esperit havia dipositat en el nou bisbe.

La joia no es pogué contenir més quan el Dr.Lluís Martínez Sistach fou acollit en el si de la comunió en el col·legi episcopal amb el bes de la pau.

La professió de fe d'aquest dia fou diferent, s'havia fet palesa l'acció de la Trinitat Divina per mantenir l'Església de Crist sobre la terra.

Després de l'Eucaristia, tothom esperava escoltar la veu del nou Bisbe Auxiliar, i així fou:"Les meves primeres paraules després de l'ordenació episcopal són de lloança i d'acció de gràcies a Déu.Beneït sigui Déu, Pare de Nostre Senyor Jesucrist, pel do de l'episcopat que m'ha confiat, per haver-me cridat a servir els germans en la fe, l'esperança i la caritat, i per la riquesa de l'Esperit Sant que m'ha atorgat".

Després de donar les gràcies pertinents als que l'havien acompanyat,afegí: -En aquests moments brolla també del meu cor una pregària de petició...Demano a Déu que m'ajudi per tal que...sigui un bon pastor per al seu poble, i exerceixi dignament la plenitud del sacerdoci i que...intercedeixi pel poble i ofereixi els dons de l'Església Santa".

"He rebut l'ordenació episcopal en la festivitat de la Sagrada Família" , que la diòcesi esdevingui una autèntica comunitat, una gran família unida per l'Evangeli i l'Eucaristia".

"He rebut l'ordenació episcopal en la festivitat de Sant Joan, apòstol i evangelista..que imiti el seu zel apostòlic.

He rebut l'ordenació episcopal en aquest Any Marià...confio l'exercici del ministeri episcopal que se m'ha confiat a la intercessió de Maria, la Mare del Redemptor, de la Mercè i de Montserrat".

Valentí Alonso i Roig

JORNADA DIOCESANA DE PREVERES: "SERVIDORS DE L'EVANGELI EN EL NOSTRE MÓN"

Prop de cinc-cents preveres i alguns religiosos amb càrrec parroquial s'aplegaven el 4 de gener al collegi de la Salle Bonanova. Amb quin motiu? Es commemoraven els 10 anys de l'Assemblea de preveres del desembre del 1977 seguint el suggeriment del Consell Episcopal i del Consell Presbiteral. El clima festiu i joiós es notava en aquesta Jornada de preveres de tot l'arquebisbat de Barcelona.

La preparació

Prèviament el Sr. Cardenal-Arquebisbe, en una carta del primer de setembre, havia convocat els preveres i diaques tot recordant com l'Assemblea havia estat una "voluntat decidida de renovar profundament l'acció pastoral del bisbat i també la professió d'una doble fidelitat a l'Evangeli i a la societat en la qual ens trobem inmergits".

El Cardenal Jubany - continuava assenyalant a la carta - creu que el diàleg hi va se "sincer i significatiu". D'aquest sortiria l'escrit programàtic i conclusions. Ara, al cap de 10 anys, ha estat bo de recordar-ho mirant, però, endevant "vers una pastoral viva i adequada a les necessitats d'avui".

Amb aquesta Jornada també s'ha volgut enfortir la relació fraterna entre bisbes, preveres i diaques. Volem destacar i agraïr que també es tingué en compte la presència i ajuda dels seminaristes, que vam ser-hi especialment invitats.

A la carta el Dr. Jubany indicava alguns dels avantatges de la Jornada: "oferir la possibilitat d'intercanvis de moltes persones, escoltar la veu que parlarà des de situacions variades i de generacions diferents, considerar la globalitat diocesana".

La Jornada no volia ser una assemblea ni una sessió intensa d'estudi, sinó una trobada distesa i fraternal de preveres i diaques al voltant dels bisbes per compartir amicalment unes hores. Això no va impedir que durant una part es posèssin en comú algunes inquietuds pastorals buscant nous camins d'evangelització i una pressència de l'Església més missionera.

Amb aquest motiu la comissió organitzadora va enviar a tots els preveres un qüestionari com a pauta de treball de reflexió a les reunions de grups amb el tema del laicat i l'evangelització.

EL BISBE LLUÍS OBRE LA SESSIÓ

"Església, quin missatge anuncies en el món?" s'escoltava en l'inici de la Jornada. Era la pregària de benvinguda.

Tot seguit el Dr. Lluís Martínez Sistach, parlant del seu nou ministeri episcopal a la llum del Vaticà II, obrí la sessió. Feia 8 dies que a la Catedral havia rebut joiosament l'ordenació.

ALGUNS RUMORS...

Abans de la primera ponència va sorprendre escoltar el Cardenal amb gran vigoria davant l'enrenou dels rumors sobre la seva successió a la seu de Barcelona. El Dr. Jubany presentarà la seva dimissió a la Santa Seu l'estiu vinent però això no significa un canvi de relleu automàtic. El nostre Arquebisbe manifestà el seu desig que la diòcesi no patís provisionalitats de qualsevol mena.

BALANÇ DELS ÚLTIMS 10 ANYS

Ja en marxa, mossèn Joan Carrera Planas va dibuixar objectivament l'itinerari del clergat barceloní des de l'anomenada "reunió de cursos" de 1966, els conflictius anys 1967 - 1971, i la celebració de l'Assemblea de Preveres que es commemorava enguany. Posteriorment els continguts vàlids de la mateixa serien assumits per l'Arquebisbe i el Consell Episcopal en les anomenades "Línies bàsiques".

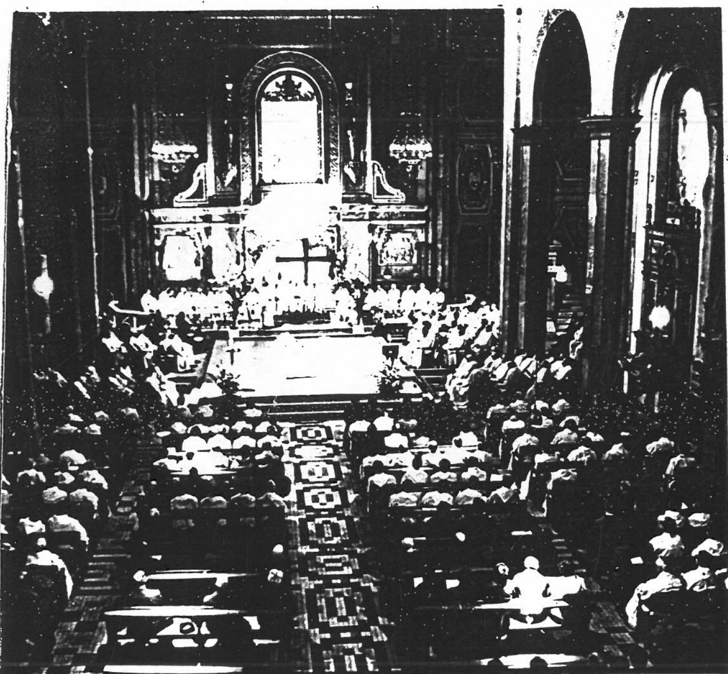
Segons Mn. Carrera l'Assemblea havia estat un punt d'arribada car recollia velles aspiracions en un moment de canvi. Per acabar va desitjar que es mantingués l'esperit creatiu en els nostres dies sense haver de tancar-se en la repetició de la lletra de l'Assemblea.

ELS PREVERES APORTEN

A continuació, mossèn Joaquim Brustenga, vicari episcopal i membre de la comissió, va presentar el resum de les 42 respostes dels grups de preveres al qüestionari que prèviament havia estat difòs: "El nostre treball pastoral per agrupar els laics amb vista a l´evangelització".

Sota l´esquema del "veure-jutjar-actuar" va anar llegint el resum assenyalant:

- la dimensió evangelitzadora del ministeri presbiteral
- els problemes que es descobreixen (falta de formació dels laics, por al compromís, problemes del llenguatge de la fe, de privatització de la fe, atonia cultural, política i associativa del moment històric que vivim,...)

- els mitjans que es fan servir per donar resposta (seguiment personal, Revisió de Vida, treball en equip, moviments evangelitzadors)
- les interpelacions que tot això planteja a la vida dels preveres
- la valoració que es fa del creixement que fan els laics
- i els camins possibles d´acció

EL PAPER DELS LAICS

La segona ponència del matí era a càrrec de mossèn Bonaventura Pelegrí, de Lleida: "La promoció d´un laïcat missioner enmig de l´actual moment social i cultural".

Després de mostrar la importància de l´últim sínode com a ratificació del Vaticà II va presentar l´Església com essencialment missionera. Tot seguit parlà del concepte d´evangelització: anunci de la Bona Nova i transformació del món en una Humanitat Nova. Tot i que observava la dificultat del compromís va presentar aquest com una exigència de la missió dels laics. També va remarcar la importància de la Revisió de Vida i la relació mútua i orgànica entre parròquia i moviment, les dues mediacions pastorals.

EUCARISTIA EMOTIVA

Abans de dinar tingué lloc l´eucaristia concelebrada al santuari de la Mare de Déu de la Bonanova.

Dos foren els moments més emotius. Un, l´aplaudiment al bisbe auxiliar Dr. Ramon Daumal després que prediqués l´homilia. La Santa Seu li ha acceptat la seva renúncia tot pregant-li que continuï el seu servei. L´altre moment fou quan mossèn Manuel Tort va llegir un text dedicat al nou bisbe Lluís: "Oh la tarda memorable al triomf de la catedral! (...) Els tres rius blancs que engalanaven la catedral, alba i estola del ministeri, saludaren l´amic company, i el ponent del cap al tard era el naixement d´una esperança". Era el moment després de la comunió quan, amb un fort aplaudiment, li fou obsequiat un anell per part del presbiteri.

CLOENDA

A la tarda, després del dinar i l'esbarjo, el grup teatral del Casal Claret van representar el retaule de "Mossèn Pere Tarrés".

A continuació prengueren la paraula alguns assistents: Mn Bardés, el P. Illa Mn Cortina, Mn Pere Farriol, el diaca Jordi d'Arquer i el diaca permanent Aurelio Ortín. Mossèn B. Pelegrí va contestar a algunes qüestions plantejades en les intervencions. Entre altres coses es demanà la publicació íntegra dels materials de la Jornada, segurament en un número extra del "Full Informatiu" de la diòcesi.

També intervingué el Sr. Marcel Galobart com a membre del Consell Pastoral Diocesà, i mossèn Salvador Bacardit en nom dels preveres a missions explicant-nos la seva experiència a Xile.

Finalment l'Arquebisbe clausurà la Jornada plenament esperançat i fent dues recomanacions als capellans. Per una part exhortava al treball més en conjunt. "Cal unió" deia. La única realitat evangelitzadora no sempre és sols la parròquia. Hi ha moviments, hi ha el món dels mitjans de comunicació, l'escola cristiana, les classes de religió, els religiosos, els missioners... És tota l'Església que evangelitza. Per altra part recordava les paraules de Jesús "Sense mi no podeu fer res" tot exhortant a la vida de pregària, silenci, celebració de l'eucaristia i pregària de la Litúrgia de les Hores.

Amb la pregària final es va cloure un dia festiu tot cantant "Marxem en pau per les places, pels carrers del món". Era el moment de tornar a la feina, a la parròquia, i enfrontar-se a la dura realitat de l'evangelització tot agrupant els laics.

S.G.

RETALLS

HA MORT LA MEVA MARE

Tenia més de cent anys i Déu se l'emportà al cel el dia 7 d'aquest mes. La seva vida terrenal s'ha apagat com un ble que a penes crema; s'ha extingit com una flor que es marceix. Mai més no florirà el somriure en els seus llavis ni els seus ulls no veuran la llum del sol. Les seves mans escanyolides ja no agafaran mai més les meves, on tantes vegades hi cercaven l'escalf de l'amor filial.

Ha estat veritablement un do de Déu haver-la tingut tants anys a la vora, haver compartit una mateixa taula i haver celebrat junts unes mateixes alegries. A la meva llar ben poca cosa hi feia. Els vells no hi fan gairebé res a les cases. Però hi són, amb la seva companyia i la seva llarga història. Quina pena quan hi fan nosa i quan de vegades, hom se'ls treu de sobre!

Recordo la meva mare, quan jo era petit. Era una planxadora del poble. Treballava molt, perquè era qüestió de portar el plat a taula, juntament amb l'esforç del pare, que era taper i músic de vila. Ella era senzilla, bona, oberta a tothom, sempre disposada a fer favors. Sobretot era comprensiva i pacificadora: "Mai no m'he barallat amb ningú", li agradava de repetir. Desitjava no molestar i s'acomodava a tot i tothom. No volia donar feina a ningú. Gairebé no en va donar gens ni mica a l'hora de la mort. Des que tingué la punxada mortal de l'aneurisme cardíac fins entrar en l'agonia passaren vuit hores. Entregà la seva ànima a Déu plàcidament, serenament, santament, potser sense donar-se'n compte. Va ser la mort del just. "Sembla que dormi", deia tothom en contemplar el seu cadàver.

La meva mare fou una gran cristiana. Tingué la fe dels pobres. Déu, que amaga els seus secrets als savis i poderosos d'aquest món, li donà la saviesa dels humils. La justesa dels seus criteris i maneres de pensar foren les pròpies d'una dona de seny; d'un seny ben arrelat en els grans valors de l'Evangeli. El seu capteniment pel que fa a les coses de cada dia era d'una fortalesa admirable. Fou una dona excepcional, sempre serena, sempre amable,

Com voleu que no l'hagi plorat? Tots els bons fills ploren la mort de la seva bona mare. Jo ho he fet molt i els meus germans també. Ja sabem el que ens diu la fe: que la mort cristiana no destrueix la vida sino que la transforma. El repòs de la meva mare d'eternitat. Ho digué Jesús a Marta: "El que creu en mi, encara que mori, viurà". Però -què hi voleu fer!- l'emoció sotragueja al cor i fa vessar abundoses llàgrimes que rodolen cara avall. També Jesús es va commoure interiorment i es va contorbar davant el sepulcre del seu amic Llàtzer!

És natural que, per a una mare així, la flor més preciosa fos el fill sacerdot. Ella mateixa havia dit més d'una vegada que m'havia ofert a Déu des de petit. Ell l'escoltà. Sense que aquest amor de predilecció limités l'amor pels altres fills, perquè el cor d'una mare és immens com la mar. Que n'és de meravellosa la persona cristiana d'una pares que tenen un fill o una filla consagrats a Déu!

Les dones com la meva mare són les que han forjat les famílies més significatives del nostre poble. Perquè avui es banalitza l'amor i són atacats els valors humans i cristians de la familia? És desitjable l'esdevenidor d'un país en el qual el plaer sense mida es converteix en el gran ideal i les disbauxes conjugals són enaltides com a signe d'una societat del benestar?

Quan el Sant Pare visità Barcelona el dia 7 de novembre de 1982, va fer un petó a la meva mare besant-li el front amb reverència. Ara, en travessar el llindar de l'eternitat, ha estat Déu mateix qui l'ha besada. N'estic segur. Quina abraçada, Déu meu, a les altures!

El Cardenal-Arquebisbe

JOVES EN MARXA

TROBADA DE TAIZÉ A ROMA 1988

La trobada de Taizé a Roma ha estat, en línies generals, molt profitosa.

Sempre m'ha cridat molt l'atenció la facilitat amb què es fan noves amistats i, concretament aquest any, el fet de tornar a repetir. A la parròquia que ens va tocar per estar a Roma (Natività di Maria) vam ser acollits molt amablement pel jovent de la casa, un jovent molt animat i amic de la gresca (potser fins i tot massa) per això possiblement va haver-hi alguns moments de "descontrol", però bé, amb això també s'hi compta... i no deixa de ser divertit. Amb els altres joves acollits a la parròquia també hi va haver una convivència i una experiència de pregària molt positives... especialment amb el grup de polonesos a qui fins i tot vam ensenyar a ballar sardanes, mentre ells ens van ensenyar una dansa típica polonesa.

L'encontre, però, és en primer lloc una trobada de pregària per la pau del món i la reconciliació dels cristians, a la vegada un compartir i conèixer l'església local de la ciutat que ens acull. Per això les pregàries comunes que fèiem tots junts a tres esglésies romanes són l'eix a partir del qual es va vertebrar tota la trobada. I a la vegada és allò que m'ha resultat més profitós, és realment impressionant poder unir la teva veu a la dels altres 6.000 joves de procedències tan diferentes, en un únic cant de lloança al nostre Déu. També el fet d'establir, en unes estones de silenci fervorós,aquests "6.000 diàlegs diferents i personals amb Déu" és molt frapant.

Gràcies a aquesta experiència de pregària, la majoria dels joves que ens vam aplegar a Roma, vam mantenir un esperit molt alegre i servicial durant tota la trobada... és l'Esperit de Déu.

I ara, quan tots hem tornat a casa nostra, sorgeix la veritable prova: poder viure i reflectir en el nostre ambient la força i l'Esperit que a Roma ens va donar un nou impuls.

Josep Mª. Basté

20.000 JOVES RESEN AMB EL PAPA PER LA PAU I LA JUSTÍCIA

"Estic igual que voaslatres, angoixat en veure que els cristians no estem units en la plena comunió i en la caritat", digué el Papa Joan Pau II a prop de 25.000 joves pelegrins de Taizé, reunits el dimecres 30 de Desembre, a la Basílica de Sant Pere del Vaticà.

Amb motiu de la celebració de la vetlla d'oració, organitzada per la comunitat ecumènica de Taizé per demanar per la pau, el Papa lamentà davant els joves que aquesta angoixa present sigui "en saber que milers d'éssers humans sofreixen i moren a causa dels horribles conflictes armats entre les nacions". També es va referir a les limitacions que sofreixen d'altres cristians que "veuen restringits els drets de l'home i en particular la llibertat religiosa".

Roger Schutz, fundador de la comunitat monàstica i ecumènica de Taizé,acudí al Vaticà amb Maria Sonaly, la nena índia de dotze anys confiada a la mare Teresa de Calcuta. El germà Roger saludà el Papa i es va unir als actes de la joventut allí congregada.

Durant la seva estada a la capital italiana, els joves catòlics i germans separats, s'han allotjat en cases particulars i parròquies, i han aprofitat la seva estada, per conèixer la realitat de l'Església local romana i per confraternitzar entre ells.

Els 25.000 joves que reberen el Sant Pare amb grans aplaudiments i, amb diversos cants quan s'hi va unir per resar per la pau, han expressat la seva satisfacció per l'acollida que se'ls ha donat, durant la trobada europea de Taizé, la segona celebrada en el bressol de la cultura.

(De "Catalunya Cristiana")

REFLEXIÓ

UN ARBRE ECUMÈNIC

Si ens interessesim per conèixer el cristianisme des de fora -com si fossim uns fidels indús- veuriem les diferents confesions cristianes com un gran arbre amb branques fortes i robustes, i amb altres branquetes i branquillons que esclaten per tota la seva capçalera.Una de les branques més grosses i frondosses és la confessió católica Romana. Una altre branca estaria extesa per l'orient d'Europa i l'occident de l'Àssia:és la branca Ortodoxa. Al nord d'Europa i d'Amèrica hi ha altres branques gruixudes, però separades del tronc més lluny de les arrels,més lluny de l'inici de l'Era Cristiana: l'anglicana, la luterana,la presbiterana, la metodiste, etc. I tornant a l'Orient Mitg hi trobem petites però antiquíssimes comunitats separades de l'Ortodòxia en els concilis d'Efes i Calcedonia: l'Armènia, la Copta, etc.

-TREBALLEM!

Per mantenir o restablir la germanor amistosa entre aquestes comunitats religioses cal un gran esforç, i un esforç contant.La diversitat de races,llengües costums i tradicions és gran i, sovint, oposada.La nostra humana malícia distancia grups i els fereix.

Però els dons divins, de l:Evangeli, la Sagrada Escriptura,i els Sagraments del Messies Jesús, provoquen i reclamen aquesta comunicació fraterna entre totes les branques.

A la mateixa Paraula de Déu hi trobem el testimoni d'aquest esforç i d'aquest treball que nosaltres anomenem ecumènic.

-QUAN CREIXEN LES ARRELS.

Podem llegir,en el capítol quinzè del Llibre dels fets dels Apòstols, el pacte de germanor a que arriben entre ells,els seguidors de Jesucrist jueus i grecs:

> "Els germans apòstols i preveres saluden als germans no jueus d'Antioquia,de Síria i de Cilícia,... l'Esperit Sant i nosaltres hen cregut que no us haviem d'imposar cap altre càrrega que aquestes indispensables..."

La pregària de Jesús en el capítol disset del quart Evangeli ens interpel·larà sempre a procurar la unió personal de tots els deixebles participant de la unitat entre el Pare i Jesús: "Perquè siguin u com nosaltres som u". I en el capítol desè ja ens dóna una explicitació al·legòrica: "Encara en tinc d'altres que no són d'aquest remat. També les he de conduir jo. Llavors faran cas de la meva veu, i hi haurà un sol remat amb un sol pastor".

-A LA PODA CONCILIAR.

Acostar la recomposició de la unitat cristiana va ser un dels dos objectius del concili dels anys seixanta. Per tal de treure un obstacle a l'evangelització de tota l'Humanitat. Obeia al desig de Jesús: "Que tots siguin u /.../Així el món creurà que Tu m'has enviat" (Jn.17, 21).Cada any hauriem de rellegir, en aquest primer mes del nostre calendari, el decret del Vatià II per l'ecumenisme. Aniriem apreciant, cada dia més, els valors religiosos i cristians dels altres. Prendriem actituts pasturals més sensibles al treball de l'Esperit Sant en les persones que ens son extranyes, per la diversitat simbòlica i tradicional. Aprendriem una germanor amistosa, feta de diàleg humil i sincer, feta de coneixement mutu en el respecte i el perdó,feta de prudència en les comparacions i la valoració de les convergències insospitades amb "els diferents".

-AMB PAU I PERE, APÒSTOLS.

Pot ser-nos un exemple porfètic el següent fragment de les santes Escriptures,enmarcat en el segón capítol de l'Epístola de Pau Apòstol als Galates:

"Déu mateix que amb el seu poder va fer de Pere l'apòstol dels circuncisos, ha fet també de mi lÁpòstol dels que no ho són. Per això Jaume,Quefes i Joan, considerats con a columnes de lÉsglèsia, reconegueren la gràcia que Déu m'ha concedit,i en senyal de comunió ens donaren la mà,a Bernabè i a mi,perquè evangelitzessim els qui no són jueus, com ells evangelitzen els jueus.

L'arbre mil·lenari de les confessions cristianes té aquestes arrels, jueves i també idolàtriques, però Déu el crida a rebre i donar la sava evangèlica amb la germanor i la comunió plenes.

Ens cal demanar L'Esperit de Pentecosta,i posar-hi la conversió i l'esforç que ens demani,per tal que amb la diversitat creixent, creixi també la Unitat,i evitar que el desamor i l'orgull no la retrassin.

Manel Roig I/88

PLANA LITERÀRIA

VETE ES MI NOMBRE

¡Vete! ¡Fuera!
Y se fue.
Tenía quince años.

¡Fuera! ¡Vete!
Y salió al mundo.
A las tinieblas. Siempre
solo. Callado. Triste.

Iba cayéndose.
Arrastrado por mil fuerzas.
Sin amor ni fe.
Sin esperanza. Sin paz.
Como un mequetrefe
de un circo de feria.
Sin apenas mecerse.

* * *

Pasaron cinco años
y volvió a casa. ¡Vete!
¡Vete! Le gritó su padre.
¡Fuera! No quiero verte.

Y se fue al mundo.
Arrastrando los pies,
enlodada el alma.
Cliente de albergues,
carne de cárceles,
trotamundos sin suerte.
Pordiosero entre los pobres,
muerto sin vivir la muerte.

Si encuentra trabajo
le despiden: ¡Vete!
Sin el placer de ganarse
una comida caliente.
Y le gritan por las plazas:
¡Trabaja, si eres valiente!

Trabajar. Hacer algo
que la vida le llene.
Trabajar con ilusión.
Con brazos fuertes,
los pies en el suelo
y el sudor en la frente.

Nada. La vida sigue,
larga como una serpiente.
Las fauces de la desgracia
gritan y muerden su piel
desgarrándole el alma
consumida por la fiebre.

* * *

Los años pasan.
Son ya diez
y nadie lo diría.
Volvió a casa. ¡Vete!

¡Tremenda voz de su madre!
¡No vuelvas más! ¡Vete!
Que las bocas nos sobran
y ya somos suficientes.

* * *

Gatos rojos nacieron
en sus ojos y su mente.
Y lanzando un gran suspiro,
gritó: ¡Desde hoy me llamo Vete!

G. ESEVERRI CHAVERRI

PEL FORAT DEL PANY

En aquest nou número de la revista del Seminari inaugurem una nova secció, dedicada a la crònica subjectiva dels esdeveniments i personatges que configuren casa nostra. Perquè, quan se'ns barri el portal, puguem observar, ajupits i amb ulls escrutadors, pel forat del pany.

UN QUIXOT DISFRESSAT DE SANCHO PANZA

Alt, gros i fort; per corona una ampla calba. Expressiu per naturalesa, coneix l'art del llenguatge del cos: les mans, la faç i, sobretot, els ulls. Hi ha coses que el qui l'escolta, impressionat, no pot oblidar com, per exemple: "I ara es treu les ulleres i [illegible] la mirada en l'infinit- us parla el capellà", o bé quan, amb inflats dits prem la cigarreta -tabac negre, certament- per la punta i xucla, àvid, bo i omplint les galtes de fumera. Quan el Barça guanya es posa més content que mossèn Prat amb barret fort.

Mai no desprecia allò que ignora, però del que coneix en sol deixar constància. Bibliòfil empedreït, és el prototipus ideal del gorilla intellectual. Profund admirador de la humilitat dels grans, refusa la vanitat del mediocre. De vegades groller, també sap abaixar el cap i dir "chapeau"; i és que realment, té un cor de vaca! Perquè, en el fons, rera l'aparença d'un panxacontent, s'hi amaga tot un Quixot.

Raimon Esbart

APLEC DE L'ESPERIT 88

Com el pregoner que anava pels pobles
advertint de les noves del dia.

Com la noia del Poble, MARIA,
que a la muntanya proclama
el radical cant d'esperança

Però sobretot,
com l'home jove de Natzaret, JESUS, que a la muntanya
va pregonar qui eren els benaurats
i a la muntanya va enviar els seus amics a ser pregoners,
Us adrecem JOVES DE CATALUNYA I LES ILLES
aquest ANUNCI, aquest CLAM i aquest PREGO

US ANUNCIEM

Que l'Esperit de Déu batega
-encara avui, com el primer dia-
sobre les aigües somogudes del nostre món.
Que el foc i el vent i la diversitat de llengües
del dia de la Pentecosta
encara ens arboren, ens sotraguegen
i faran que un dia ens puguem entendre tots
més enllà de llenguatges i pensaments distints.

US ANUNCIEM, PER TANT, AMB GOIG

Que celebrem a LLEIDA ciutat
el nou APLEC DE L'ESPERIT 88
els dies de la Pentecosta, Pasqua granada.
Serà la trobada que ens farà sentir
forts en la FE, germans en COMUNITAT
i solidaris constructors de FUTUR

I US CRIDEM

Concretament a tu en persona i en grup
que setmana rera setmana en el si del Moviment,
amb els teus companys,
revises la teva vida a la llum de la Paraula.
A tu que en la teva comunitat
comparteixes cada diumenge la fe.
A tu que d'esma busques la resposta a una pregunta.
A tu que no t'has formulat la pregunta,
però sospites que hi ha una resposta.

US CONVOQUEM A TOTS

Perquè ens convé de tant en tant sortir del nostre clos.
Perquè volem comunicar-nos allò que vivim, allò que anhelem.
Perquè és possible dir sí i viure la Solidaritat.
Perquè volem redescobrir el llenguatge de l'Esperit,
amb el gest, l'expressió i la comunió.
Perquè creiem i confessem
que l'Esperit de Jesús és present i actiu
en tota obra o intenció de bondat.

I US DIEM:

Som molts els qui hem cregut
en la joia de la FE

Molts voldríem i maldem
perquè l'amor sigui fonament i ferment de la COMUNITAT

Molts confiem en la fe
i en l'amor per a construir un FUTUR

Una FE, una COMUNITAT, un FUTUR

ADVENT 1987
DELEGATS DIOCESANS DE PASTORAL
DE JOVENTUT DE CATALUNYA I LES ILLES